

След като мина близо една година в опознаване, той веднъж сам открито ми заяви, че е необходимо да се организираме в ядки по няколко души, като ние с още няколко другари образуваме центъра. Отделните ядки не трябваше да се знаят помежду си, а ние ще даваме инструкции на хората които организират отделни ядки...

Ние с него набелязахме хората, които трябваше от своя страна от своя страна да образуват ядки /групи/. Трябваше вече да ги свикаме на инструктаж. Доста изсихме къде трябва да се съберем, защото между набелязаните имаше хора, които щяка да направят впечатление на местната полиция. След известно време Ванцарът предложи да се съберем в пожарната команда, където някои от другарите бяха доброволци-пожарникари. Той изтъкна, че там няма да сме подозирани от полицията, тъй като участъкът /канцеларията на старшията/ беше на долния етаж и нямаше никой да се усъмни, че над него може да се прави нелегално заседание. Аз се съгласих с предложението на Ванцара, още повече, че той настояваше на всяка цена да се вземат карти за игра, за да можем да кажем при евентуално идване на полицията, че сме се събрали да поиграем на карти. На това първо събрание дойдоха 5-6 души. Тия другари останаха в моята група, а Ванцаров започна да организира друга, хората на която аз не трябваше да зная.

Така Ванцаров сложи основата на ядки, с помощта на които разпространявахме литературата, която получаваше от него. Веднъж го запитох, защо трябваше толкова време да се чака, докато почнем работа сред работниците. Той ми каза, че за тия работи човек не трябва да бърза, докато не провери добре с кого ще има работа. Сетне научих, че той е искал сведения за мене от Дупница, откъдето съм роден...

